

ikke er Tilfældet, jeg mener, at det er retfærdigt, at vi hæve disse uretfærdige Hartkornsskatter, og naar Landstinget ikke kan gaa med til det, synes jeg, at vi skulde sige til Befolkningen, der sender Adresser til os rundt om fra — ogsaa til mig —: Vær saa god de Herrer at henvende dem paa rette Sted! Skylden for, at vi ikke faa disse Love, er ikke Folketingets, men det er Landstinget, som sylter dem hen. Jeg var derfor hurtigt klar over, at da Landstinget gav Folketinget, om jeg saa maa sige, af den knyttede Næve, saa skulde vi svare med en lige saa haardt knyttet Næve. Derfor kunde jeg have Lyst til slet ikke at sende hverken Brændevinsskatteoven eller den lille Toldlov, vi have, derop, men jeg kan dog ogsaa følge Flertallet i at sende Toldloven derop og paa den Maade bidrage vort til, om de ville tage den. Jeg kunde fristes til at sige, at hvis Højre ikke efter den Motivering, der fremkom fra Ordførerens Side i Landstinget, tager imod Toldloven, er Højre ærligt talt dummere, end det har Lov til at være; men jeg er ogsaa tilbøjelig til at tro, at de nok vil tage imod den. Naar jeg altsaa ikke i Øjeblikket vil være med til at stemme for en Brændevinsskat, skal det ikke forstaas saaledes, at jeg aldrig kunde være med til en Brændevinsskat, men det er, fordi jeg ikke mener, at denne Toldlov, især den, som er kommen fra Landstinget, er Spor af Brændevinsskat værd, men jeg kunde fristes til at tage en anden Stilling, hvis de Herrer af Mindretallet, som staa her og beskyldte os, Flertallet, for, at vi nu slaa alle fire Skattelove ihjel, har nogen Sikkerhed for, at vi ved at vedtage Brændevinsskatten ville faa Folketingets Toldlov og de direkte Skattelove uforandrede. Kunde de Herrer garantere os det, ja, saa kunde jeg maaske være med til at forandre min Stilling, men de Herrer have ikke garanteret os en Smule, de have kun staaet her nede — det gjorde ogsaa det ærede Medlem, som næstsidst havde Ordet (Svendsen) — og forsvaret Landstingets, om jeg saa maa sige, elendige Stilling over for Skattelovene. I 20 Aar har jeg nu været med til at staa og love Befolkningen, at den skulde nok faa Nedsættelser paa Livsformødenhederne, som kunde due noget, og kunde vi virkelig faa en Toldlov som den, vi have lovet vore Vælgere i mange Aar, saa vilde jeg være med til at give, om det saa skulde være, en temmelig betydelig Brændevinsskat derfor.

Men maa jeg sige, medens jeg har

Ordet, til det ærede Medlem for Slagelse (Køedt), som jeg i mange Aar har set op til, hvad jeg for Resten gør endnu, at er der noget, som har skuffet mig meget, er det det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem staa her og taler om sin Brændevinsskat, beklager jeg, at han ikke i Fjor havde Mod til at komme frem med den. Og naar det ærede Medlem bebrejder det Parti, hvortil jeg hører, at det ikke har fulgt ham, beklager jeg, at det ærede Medlem aldrig har haft Mod til at tage Ordet og forsvare sin Stilling i Partiet, men er gaaet sin Vej, naar Afstemning skulde foregaa. Min Stilling er altsaa den, at jeg med rolig Samvittighed kan gaa hen og stemme for den motiverede Dagsorden, hvorved vi foreløbig ville slaa Brændevinsskatten ihjel.

Maa jeg tilføje, at naar det er sagt, at vi af moralske Grunde skulde sørge for at faa en Brændevinsskat, glædede det mig navnlig at høre af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen), at han ikke tog denne Skat som noget, der havde moralsk Betydning. Det glædede mig, fordi det ærede Medlem og jeg staa sammen inden for Afholdsfolkenes Rækker, og jeg vilde gerne have slaaet Stillingen fast en Gang for alle. Det er blevet sagt til mig i disse Dage: Du som Afholdsmand kan ikke andet end stemme mod den motiverede Dagsorden; men dertil siger jeg: Lad os faa slaaet fast en Gang, at vi Afholdsfolk ikke ville lægge Spor af Tryk paa nogen, enhver skal have Lov til at nyde Spiritus, som han vil; hvad vi ville, er at faa Folk til at indse, at det er dumt, og vi ønske, at de skulde komme ind i vore Rækker, ikke gennem Tvang, men gennem deres fripersonlige Overbevisning. Dermed skal jeg slutte og anbefale mine Venner at stemme for den motiverede Dagsorden.

Scavenius: Ja, mine Herrer, vi staa jo nu i Begreb med snart at sætte de 4 Skattelove i aaben Begravelse. Dette kan jeg ikke andet end i høj Grad beklage, men saaledes som Forholdene have udviklet sig, og saaledes som Stillingen har været fra alle Sider, undrer jeg mig i og for sig ikke over Resultatet. Den meget ærede Finansminister udtalte i Gaar — og det var vel det væsentligste i hele hans Tale — at naar denne Dagsorden blev vedtagen, vilde Følgen blive den, at Regeringen maatte lade Skattelovene *falde*, og at Landstinget sandsynligvis vilde lade disse Love *strande*. Jeg skal om lidt vende til-